

ЗА НАШЕТО ДЕТЕ

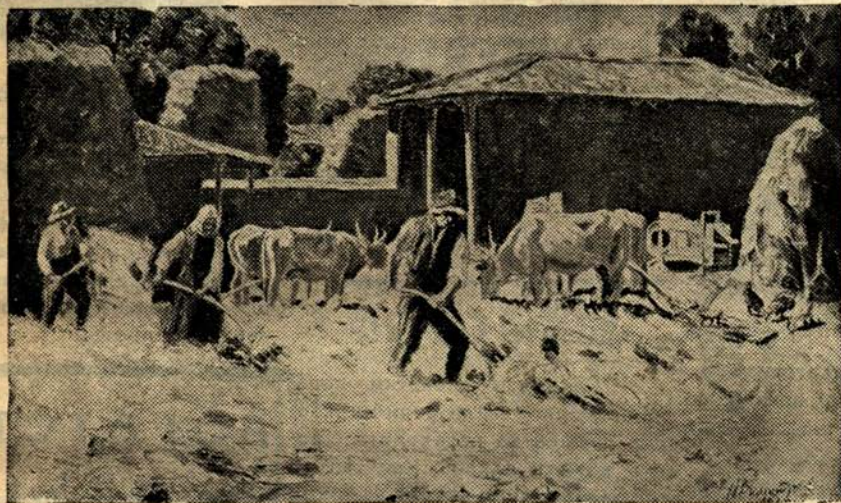
ВЕСТНИЦЕ НА ЖЕЛЪЗНИЧАРСКИТЪ ДЕЦА

ГОД. I.

Урежда: ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ

БР. 8

ВЪРШИТБА

РИСУНКА

ОТЪ

Н. ДИМИТРОВЪ

МАЛКИЯТЪ ГЕРОЙ!

Валие правеше маневра на Авлонската гара. Изведнажъ той забележа, че дванадесетъ вагона, безъ машина, се движеха надолу и разбра веднага какво бѣше се случило.

Спрѣ маневритѣ и даде нарежда-нето си, но не успѣ да направи нищо. Вагонитѣ летѣха по свободната линия.

Валие бѣше отчаянъ. Градътъ се намираше на високо плато и пѣтя сли-заше стрѣмно надолу. Романъ, синътъ на стрелочника, видѣ вагонитѣ и раз-бра голѣмата катастрофа, която тѣ щѣха да причинятъ. Той се хвърли веднага на телефона. Трѣбваше да пред-упреди да смѣнятъ линията. После трѣбваше да съобщи въ Васи.

— Какво има, — запита баща му.

Романъ му направи знакъ да мълчи.

Следъ като съобщи въ Васи, Ро-манъ закачи телефона.

— Дано побързатъ, — въздѣхна той, разпери на баща си това, което бѣ-ше се случило. Стрелочникътъ покла-

ти глава.

— Страшно нѣщо, пѣтнишкия тренѣ е на четири километра отъ Авлонъ, ако не дадатъ друга линия ...

— Знамъ, — отговори Романъ. — Нищо повече неможеше да се на-прави.

Млѣкнаха и двамата. Незвестность-та ги измѣчваше. Какво ставаше тамъ далу? Зачу се страшенъ трѣсъкъ и всичко утихна. Линията бѣше дадена, вагонитѣ бѣха врѣхлѣтели върху ед-на циментова юзина.

Дванадесетѣтѣ вагона представлява-ха една купчина отъ развалини. Ката-строфата съ пѣтнишкия тренѣ бѣше избѣгната.

Вечеръта единъ инженеръ направи анкета на мѣстото и въ протокола се съобщаваше името на Романъ.

Нѣколко дни, по-късно, момчето бѣ повикано въ града и наградено заради смѣлостъта и самообладанието му.

МИРБЛА